PIRMĀ NODAĻA

Džuljeta, Venēcija, 1928. gada 20. maijs

Pēc gara, sviedraina, dūmiem pārpilna un galēji neērta brauciena vilcienā mēs ar tanti Hortenziju beidzot bijām ieradušās Venēcijā. Tante Hortenzija uzskatīja, ka maksāt par atsevišķu guļamkupeju vilcienā nozīmē tikai velti izšķiest naudu, jo vagoni, apstājoties un atkal uzsākot kustību, kratās tik ļoti, ka aizmigt tāpat nav iespējams. Tāpēc mēs, iekāpušas vilcienā Buloņā, sēdējām visu ceļu cauri Francijai un Šveicei, līdz beidzot nonācām Itālijā. Dienas laikā vagonā bija neciešami karsts. Logu atvērt nebija iespējams, jo iekšā plūda dzinēja radītie dūmi un kvēpi. Savukārt naktī vīrietis, kas sēdēja man pretī, neizturami skaļi krāca, tieši tāpat krāca arī viņa sieva, no kuras turklāt vēdīja ķermeņa izgarojumu un ķiploku smaka. Zinu, ka man nevajadzētu gausties. Es itin skaidri saprotu, cik ļoti man ir paveicies, ka astoņpadsmitajā dzimšanas dienā tieku vesta uz Itāliju. Meitenes manā klasē vai mira no skaudības, to uzzinājušas.

Taču tas viss jau bija aiz muguras. Bijām ieradušās. Mēs iznācām no Santa Lučijas dzelzceļa stacijas un apstājāmies uz augšējā pakāpiena.

– *Ecco il Canal Grande!*[1] – sacīja tante Hortenzija, dramatiski izpletusi rokas, itin kā atrastos uz skatuves un šo ainu būtu radījusi

[1] Lūk, Lielais kanāls! (*Itāļu val.*) (*Šeit un turpmāk – tulk. piez.*)

tieši man. Itāļu valodā es varēju pateikt vien "lūdzu", "paldies" un "labdien", bet tik daudz es sapratu, ka tas ir Lielais kanāls. Tikai nemaz tik liels tas nelikās. Tas bija plats, neapšaubāmi, tomēr otrā malā redzamās ēkas rādījās visai ikdienišķas. Turklāt kanāls izskatījās netīrs. Manām nāsīm arī smaka nešķita īpaši patīkama. Kaut kāds ūdens, zivju un trūdēšanas smaku kokteilis. Man nebija daudz iespēju kārtīgi aplūkot apkārtni, jo mūs nekavējoties apstāja ratiņu stūmēji. Bija satraucoši vērot, kā vīrieši svešā valodā cīnās par tiesībām aizvest mūsu bagāžu un mēģina mūs iedabūt gondolā, neprasot, vai mēs vispār to vēlamies. Taču, kā atzinās tante Hortenzija, mums nemaz nebija citas alternatīvas. Ar visu savu bagāžas krājumu mēs nekādi nevarētu iespraukties kādā no ūdens autobusiem, ko viņi šeit sauca par "*vaporetto*". Protams, es biju sajūsmā par atrašanos gondolā, kaut arī gondoljers nemaz nebija skaists, jauns itālis, kurš dzied mīlas dziesmas, bet drīzāk jau īgņa ar alus vēderiņu.

Kad tikām aiz līkuma, Lielais kanāls kļuva patiešām liels. Mums abās pusēs bija apbrīnojami skaistas vietas, ēkas bija apšūtas ar marmora plāksnēm vai krāsotas bagātīgi sārtos toņos, tām bija mauru stila arkveida logi. Tas bija sirreāli. Likās, ka ēkas peld ūdenī. Man jau uzreiz gribējās ņemt savu skiču burtnīcu. Labi vien, ka to neizdarīju, jo kanālā bija tik dzīva satiksme, ka laiva satraucoši šūpojās. Gondoljers apslāpēti lamājās, laikam jau bārstīja rupjus vārdus savā valodā.

Ņemot vērā, ka mūsu laivai bija tikai viens airis, mēs virzījāmies uz priekšu itin labi, taču kanāls šķita briesmīgi garš.

– *Ecco il Ponte di Rialto!*[1] – tante Hortenzija izsaucās, norādīdama uz tiltu, kas mums priekšā liecās pār kanālu, veidojot izcilu arku, kura izskatījās kā īpašas maģijas radīta. Likās, ka uz tilta ir arī tādas kā ēkas, jo, piebraucot tuvāk, mēs pamanījām pēcpusdienas saulē vizošu lodziņu rindu. "Vai tante H tagad grasās

[1] Lūk, Rialto tilts! (*Itāļu val.*)

runāt vienīgi šajā valodā?" es iedomājos. Ja tā, mūsu sarunas izvērtīsies visai vienpusējas.

Taču manas bažas bija veltas, jo viņa paņēma Bedekera ceļvedi un sāka man stāstīt par katru ēku, kurai braucām garām. – No tevis pa kreisi ir *palazzo*[1] Bardzidza. Pievērs uzmanību trīspadsmitā gadsimta fasādēm. Un tā lielākā ēka ir *palazzo* Močenigo, kur savulaik bija apmeties lords Bairons...

Tā turpinājās, līdz pasažieriem pārpilns *vaporetto* izbrauca no pieturas un mūsu gondola atkal sašūpojās tik ļoti, ka ceļvedis teju izkrita viņai no rokām, lai nogrimtu duļķainajās dzīlēs.

Kad mani jau sāka pārņemt neliels nelabums, skatienam atklājās nākamais tilts. Ne tik izsmalcināts, bet vienkāršs gājēju tilts no dzelzs, kas veda pāri kanālam lielākā augstumā. Jau gaidīju, kad tante sacīs: "*Ecco Ponte* kaut kāds tur," – taču viņa teica ko citu: – O, Akadēmijas tilts. Nu gandrīz esam savā galamērķī. Labi gan. Man jau bija sākusies jūrasslimība.

– Tu gribēji sacīt "kanālslimība", vai ne? – es pavaicāju, un viņa pasmaidīja.

– Tur tālāk tajā pusē ir akadēmija. Tā baltā marmora ēka līdzās tiltam. Ja tu Itālijā studētu mākslu, tad noteikti gribētu to darīt šajā vietā. *La Accademia di Belle Arti*. Tēlotājmākslas akadēmija. Un tajā ir izsmalcināta Venēcijas gleznu kolekcija. Mēs noteikti to apskatīsim.

Viņai runājot, mēs no Lielā kanāla iegriezāmies kādā mazā sānu kanālā un apstājāmies pie itin nostaigātām kāpnēm. Kā pēc burvja mājiena parādījās kāds vīrietis, viņš palīdzēja mums izkāpt no gondolas un paķēra mūsu bagāžu. Kad tante H pagriezās, lai samaksātu gondoljeram, izskatījās, ka prasītā summa viņu ir satriekusi.

Savā stīvajā itāļu valodā viņa viesnīcas portjē pavaicāja, vai cena par braucienu ir adekvāta vai arī kāds pūlas iedzīvoties uz tūristu rēķina.

---

[1] Pils. (*Itāļu val.*)

– Jūs redzat divas neaizsargātas angļu sievietes, – viņa teica, pāriedama uz angļu valodu, – un iedomājaties, ka varat viņas aplaupīt, atņemt viņu jau tā niecīgos ietaupījumus. Vai tā jūs izturētos arī pret savu māti? Vai savu miesīgu vecmāmiņu? – Pašu būtiskāko viņa atkārtoja itāļu valodā.

Gondoljers izskatījās mazliet nokaunējies un muļķīgs. Viesnīcas portjē pasmaidīja. Tad gondoljers paraustīja plecus.

– Labi, labi, – viņš piekāpās. – Es ņemšu no jums tikai divsimt liru. Bet tikai šoreiz, jo esat tālu ceļu veikušas un jaunā dāma ir pārgurusi.

Tante H triumfējot iegāja dzeltenā ēkā ar zaļiem aizvērtņiem, kura nepavisam nelīdzinājās pilij. Foajē viņai pretī, rokas izpletis, steidzās kāds vīrietis ar sudrabaini sirmiem matiem.

– Dārgā, dārgā sinjorīna Mārčmonta! Jūs esat atgriezusies pie mums. Tūkstoškārt sveicu jūs!

Es sapratu, kālab tantei Hortenzijai bija patikusi šī vieta, ja reiz viņu te sagaidīja šādi. Godīgi sakot, jutos vīlusies, ka nebijām apmetušās kādā *palazzo* Lielā kanāla malā, bet tante Hortenzija ne reizi vien bija atkārtojusi: "Venēcijā ir tikai viena vieta, kur vērts apmesties, un tā ir pansija "*Regina*". Un iemesls ir tāds, ka viņiem ir dārzs. Kad esi pārkarsis un noguris no skaistajiem skatiem, vari sēdēt ēnā un dzert citronu *pressé*[1]."

Pa marmora kāpnēm mūs uzveda vienu stāvu augstāk uz lielu, bagātīgi rotātu istabu, kurai divās pusēs bija logi; istabai bija apgleznoti koka griesti, bet mēbeles izskatījās kā no muzeja paņemtas. Toties abas gultas šķita itin normālas, gultas veļa bija spodri balta un iestīvināta. Bija arī rakstāmgalds un krēsls, kas atradās pie loga ar skatu uz dārzu, tālumā pat bija manāma Lielā kanāla strēmelīte. Es piegāju pie loga, atvēru to un paraudzījos ārā. Mani sveicinot, uzvilnīja jasmīnu smarža.

– Ak jā, – tante H sacīja, kad bija pārbaudījusi mūsu vannasistabu. – Viss ir pat ļoti pieņemami.

[1] Limonāde. (*Itāļu val.*)

Kamēr es tā stāvēju pie loga, sāka skanēt zvani, to balsis savienojās pāri kanālam. Garām aizslīdēja gondola; šoreiz gan gondoljers bija jauns un skaists. Man uzlabojās oma. Es biju Venēcijā, savā pirmajā Eiropas ceļojumā. Es grasījos to izbaudīt visā pilnībā.

1928. gada 21. maijs

Mani pamodināja zvanu skaņas. Kā šķiet, šajā pilsētā ir milzīgi daudz baznīcu. Nevienam nav ļauts ilgi gulēt! Es piegāju pie loga un atvēru aizvērtņus. Tante H bija uzstājusi, ka tie ir jāaizver, lai izvairītos no odiem. Debesis bija ideālā gaiši zilā krāsā, zvanu skaņu atbalsis vēlās pār pilsētu. Debesīs augšup un lejup šaudījās bezdelīgas, izskatīdamās līdzīgas maziem Maltas ordeņa krustiem, bija dzirdamas kaiju klaigas, bet pagalmā dūdoja baloži.

– Zvanu un putnu pilsēta, – es apmierināti noteicu. Tajā brīdī garām aizbrauca barža, tās motora pukšķināšana atbalsojās kanāla šaurajās sienās. – Zvanu, putnu un baržu pilsēta, – es palaboju iepriekš sacīto.

Brokastīs bija siltas, svaigas maizītes, siers, augļi un kafija tējas vietā. Ēdiens tika pasniegts zem saulessarga dārzā. Pēc tam mēs, bruņojušās ar tantes uzticamo Bedekera ceļvedi un karti, bijām gatavas izpētīt pilsētu. Laimīgā kārtā tante H vairākkārt bija viesojusies Venēcijā, pretējā gadījumā es jau pēc dažām minūtēm būtu vienkārši apmaldījusies. Venēcija ir īsts ieliņu, kanālu un tiltu labirints. Pirmais, ko pamanīju, bija tas, ka te vispār nav ielu – vismaz ne tādu ielu, kā bijām pieradušas redzēt savā pilsētā, – bija vien bruģētas ejas un tilti pāri kanāliem. Likās, ka īstās ielas šeit ir kanāli, jo viss tika piegādāts un aizvests projām pa ūdeni. Preces, cilvēki un pat atkritumi; mēs redzējām, kā tos samet atvērtā baržā.

Un mājas atradās tieši ūdenī. Biju domājusi, ka tās ir droši novietotas uz platformām tā, lai plūdmaiņas tām nevarētu nodarīt nekādu ļaunumu, taču nē, tās grima kanālos, viļņi skalojās pie apakšējo stāvu logiem, zemāk esošie ķieģeļi bija apauguši ar

jūraszālēm. Reizēm pat puse durvju atradās ūdenī. Kā gan šīs mājas vienkārši netika aizskalotas projām un nesagruva? To nezināja arī tante Hortenzija.

Lai nu kā, bet izrādījās, ka, taisni ejot, nebija iespējams nekur nokļūt. Bija ieliņas, kas beidzās tieši kanāla malā, bet tilta nebija. Lai nokļūtu pa labi, vispirms nācās doties pa kreisi. Taču tante Hortenzija nesatricināmi aizveda mūs uz Svētā Marka laukumu. Augstais Dievs! Liekas, pirmo reizi savā astoņpadsmitgadnieces mūžā man aizrāvās elpa. Es nekad vēl nebiju redzējusi kaut ko tik iespaidīgu kā šis atklātais laukums un kolonādes ap to, un milzīgā baznīca ar tik daudziem kupoliem un statujām vairāk līdzinājās pilij no kādas austrumu pasakas. Laukuma labajā pusē slējās neiedomājami augsts un taisns tornis kā krass pretstats bagātīgi izrotātajai apaļīgo formu bazilikai. Tur bija arī āra kafejnīcas, zem kolonādes spēlēja neliels orķestris, bet tante H paziņoja, ka mums ir pārāk daudz kā apskatāma, lai tērētu laiku smalkmaizītēm.

Tante Hortenzija gāja uz priekšu, tad, šķērsojusi laukumu, apstājās pie bazilikas un nolīga gidu, kas izrādīja mums katru interjera collu. Mēs pat nokāpām kriptās, tomēr apbedījumu dēļ tur bija spokaina sajūta. Pēc tam devāmies uz Dodžu pili. Tajā bija ļoti daudz lielisku telpu un sienas rotāja slavenas gleznas.

– Ja tu vēlies kļūt par mākslinieci, tad nāks par labu šeit visu ļoti rūpīgi apskatīt, – sacīja tante H, norādīdama uz Tintoreto gleznu, kas aizņēma visu sienu. "Vienreizīgi," es nodomāju. "Cik ilgs laiks gan ir vajadzīgs, lai uzgleznotu kaut ko tādu, pat ja esi patiešām prasmīgs?" Visas šīs gleznas bija tik milzīgas, tik iespaidīgas, es nespēju iztēloties sevi pat mēģinām paveikt kaut ko tādu. Mani vairāk aizrāva Nopūtu tilts, jo tas šādu nosaukumu bija ieguvis tāpēc, ka pāri tam veda ieslodzītos uz kazemātiem pazemē un tā bija pēdējā reize, kad viņi varēja vēl uzmest skatienu ārpasaulei. "Cik skumji un romantiski! Uz šejieni man noteikti jāatnāk vēlreiz un tas jāuzzīmē," es nodomāju.

Kad tante H paziņoja, ka mums vajadzētu atgriezties pansijā uz lenču un pēc tam mazliet atpūsties, es pat nopriecājos. Likās, ka ap dienas vidu Venēcijā tiek slēgts itin viss – gan veikali, gan muzeji. Visa pilsēta tika aizvērta, visi ļāvās miegam. Es, pats par sevi saprotams, gulēt nespēju. Atlaidos gultā un klausījos skaņās, kas cauri aizvērtņiem iekļuva manā istabā: airu radītie šļaksti, motorlaivu pukšķināšana, baložu dūdošana un bezdelīgu skaļās balsis. Varbūt tas bija smieklīgi, taču es jutos ļoti piepildīta, likās, ka pirmo reizi manā dzīvē visam patiešām ir radusies jēga. Vairs nebija Mis Māstersas Jauno lēdiju akadēmijas. Mani gaidīja visa pasaule.

Tās dienas vakariņu ēdienkartē bija rakstīts *Fritto misto*, un tas nozīmēja "Dažādas ceptas jūras veltes". Patiesībā uz mūsu šķīvjiem atradās nelieli, īsti neidentificējami taustekļu gabaliņi, garneles un dažādi moluski.

– Augstā debess! – ieteicās tante Hortenzija. – Man tā vien liekas, ka viņi to visu ir izgrābstījuši no lagūnas dibena. Tie taču pat neizskatās ēdami!

Man ēdiens likās pat visai garšīgs, lai arī šķita mazliet biedējoši košļāt taustekļus. Maltītes noslēgumā mēs baudījām augļus, sieru un kafiju.

Dzirdēju, kā aiz loga atkal mostas pilsēta. Dziedāja gondoljers, vadīdams savu gondolu gar mūsu logiem. Kaut kur tālāk spēlēja džeza orķestris. No šaurās ielas kanāla pretējā pusē skanēja smiekli.

– Vai es drīkstu iet ārā un turpināt pilsētas izpēti? – es vaicāju.

Tante Hortenzija palūkojās uz mani tā, itin kā es būtu vēlējusies izģērbties un kaila dejot Svētā Marka laukumā.

– Īsta lēdija pēc vakariņām nedrīkst viena doties pastaigā, – viņa atbildēja.

Un viss. Mēs gājām uz atpūtas telpu, kur tante Hortenzija iegrima sarunā ar divām angļu lēdijām. Es atvainojos, uzkāpu augšā un pārlūkoju savus gleznošanas piederumus. Savu jauko, bet

vēl pilnīgi neskarto skiču burtnīcu, ko man bija uzdāvinājis tētis. Nelielo ūdenskrāsu kārbiņu, rakstāmspalvu, pārnēsājamo tintnīcu, ogles un zīmuļus. Man bija viss, ko mākslinieciei iesācējai varēja ievajadzēties. Es apmierināti nopūtos. Rīt sākšu zīmēt, bet septembrī jau būšu Sleida tēlotājmākslas skolas audzēkne Londonā.

Es iemērcu rakstāmspalvu tintē un uzrakstīju:

Džuljeta Brauninga. Sākts – 1928. gada maijā.

OTRĀ NODAĻA

Džuljeta, Venēcija, 1928. gada maijs

Kā izrādījās, tantes Hortenzijas aizdomas par jūras veltēm nebija bijušas bez pamata. Nākamajā rītā viņa pavēstīja, ka naktī esot vēmusi un tagad jūtoties pārāk vārga, lai celtos. Tante palūdza, lai viņai tiktu atnesta vārīta ola un tēja uz numuru, jo viņa grasījās tur palikt visu dienu. Par viņas vēlmēm es informēju viesnīcas īpašnieci. Viņa izrādīja lielu rūpību un uzstāja, ka tiks pagatavota kumelīšu tēja, kas esot daudz veselīgāka kuņģim. Es vientulībā paēdu brokastis viesnīcas dārzā, kur baloži, cerēdami uz kādu kumosu, bija satupuši uz brīvajiem krēsliem. Pēc tam atgriezos pie savas tantes.

– Vai neiebilsti, ja uz pilsētu iešu viena pati? – es vaicāju. – Es labprāt mazliet pazīmētu.

Tante Hortenzija drūmi sarauca pieri. – Nudien nedomāju, ka tas būtu piedienīgi. Ko gan sacītu tavs tēvs, ja uzzinātu, ka esmu ļāvusi tev vienai klaiņot pa Venēciju? Ja nu tev gadīsies apmaldīties? Vai ieklīst kādā nevēlamā pilsētas rajonā?

– Tagad es zinu ceļu uz Svētā Marka laukumu, – es atbildēju. – Varu vienkārši iet tajā virzienā, tur apsēdīšos un zīmēšu. Ir taču gaiša diena. Un ir vēl arī citi tūristi.

Viņa atkal iegrima domās, tad sacīja: – Nu labi. Laikam jau nevaru uzstāt, lai tu augu dienu kvernētu te kopā ar mani. Bet neaizmirsti uzlikt cepuri un pārāk ilgi nesēdi saulē.

Cenšoties neizrādīt sajūsmu, es saliku somā savus zīmēšanas piederumus, uzliku galvā cepuri, bet neuzvilku cimdus – kurš gan zīmē ar cimdiem rokās? – un izgāju no viesnīcas.

Vispirms es apsēdos laukumā pretī Svētā Stefana baznīcai un zīmēju strūklaku, pēc tam arī bērnus, kuri basām kājām skraidīja tai apkārt. Pēc tam gāju tālāk, apstādamās, lai uzskicētu kādu interesantu balkoniņu ar krāšņām ģerānijām, kas liecās pāri margām. Tad vēl uzskicēju arī kādu kolonnu un pat durvju klauvēkli lauvas galvas formā. Te bija tik daudz brīnišķīgu lietu! Ja neuzmanīšos, tad visa mana skiču burtnīca tiks piepildīta jau Venēcijā, vairs nepaliks vietas ne Florencei, ne Romai. Es atnācu uz Svētā Marka laukumu un mēģināju uzskicēt baziliku ar visiem tās neprātīgajiem kupoliem un statujām, kas šķita kā no "Tūkstoš un vienas nakts pasakām" izceltas. Par nožēlu man nācās padoties. Acīmredzot vajadzēja vēl mācīties perspektīvu. Un tad *campanile*[1]. Tas bija tik augsts, ka aizstiepās pāri lappuses augšai. Kārtējā izgāšanās. Labāk man veicās ar izslavēto pulksteni. Un cilvēkiem, kuri sēdēja āra kafejnīcās, baudīdami rīta kafiju. Varbūt man ir lemts kļūt par portretisti.

Es centos atrast piemērotu vietu Nopūtu tilta zīmēšanai, bet atskārtu, ka labākais skats paveras otrā pusē. Atgriezos ūdensmalā, nostājos un zīmēju šauro kanālu un tiltu ar mežģīnēm līdzīgajiem rotājumiem. Vairāki tūristi pūlējās paskatīties man pār plecu. "Augstā debess! Manas spējas šajā mākslā pagaidām noteikti nav tik izkoptas, lai darbus nodotu rūpīgai vērtēšanai," es nodomāju. Steigšus aizvēru skiču burtnīcu, un tajā brīdī no *campanile* atskanēja zvanu balsis. Pulkstenis jau divpadsmit. Ak šausmas! Man jāsteidzas uz lenču, citādi tante Hortenzija raizēsies. Es atgriezos Svētā Marka laukumā un mēģināju atrast mājupceļu. Acīmredzot biju laukumā ieradusies pa kādu citu eju, jo īsti nespēju aptvert, kur atrodos. Kad pirmo reizi te atnācu, ieliņai līdzās nebija nekāda

[1] Zvanu tornis. (*Itāļu val.*)

kanāla. Es pagriezos, kā man likās, pareizajā virzienā. Jau gāju pār mazu akmens tiltiņu, bet tad saklausīju kādu skaņu. Vispirms man likās, ka raud bērns. Un šī skaņa nāca no ūdens, kas plūda zem manis. Es palūkojos lejup un pamanīju kartona kasti, kas peldēja garām. Skaņas nāca no šīs kastes. Tas nebija bērns, vairāk izklausījās pēc kaķēnu ņaudēšanas. Kāds bija iemetis kanālā kasti ar kaķēniem, lai mazulīšus noslīcinātu!

Es paskatījos apkārt. Nevienu neredzēju. Es nespēju pieļaut, ka mazie kaķīši savā kastē aizpeld tālāk, līdz kaste izmirks un dzīvnieciņi noslīks. Atgriezos kanāla malā, kur bija ierīkots gājēju celiņš, pieturējos pie staba un paliecos uz priekšu, cik vien varēju. Kaste tomēr atradās pārāk tālu, es nekādi nespēju to aizsniegt, tā lēnām, taču konsekventi peldēja projām. Jau pavisam drīz kaste būs aizpeldējusi līdz augstajām ēkām, kur nebija gājēju celiņu. Citas izejas nebija. Es noliku somu, noņēmu cepuri, paslēju degunu augstāk un ielēcu kanālā. Ūdens bija pārsteidzoši auksts. Es noelsos un pat noriju malku ūdens, tomēr apņēmīgi stiepos pēc kastes. Anglijā man nebija bijis daudz iespēju peldēt, ja neskaita peldes jūrā Torkī pilsētā. Es par vēlu atskārtu, ka svārki ir kļuvuši pārāk smagi un līp man pie kājām. Pūlējos turēt kasti sev virs galvas, izmisīgi kūļādama kājas, lai nokļūtu atpakaļ kanāla malā. Man izdevās kasti nolikt uz celiņa, pēc tam es pūlējos izrausties ārā arī pati. Tikai tad pamanīju, ka celiņš atrodas krietnas pēdas attālumā virs ūdens, bet tuvumā nav redzamas nevienas kāpnes. Man nebija iespējas izrausties ārā.

Slapjās drēbes un kurpes tagad jau vilka mani lejup, spēki ātri zuda. Es pūlējos atcerēties itāļu valodas vārdu "palīgā", lai gan patiesībā nekad to nebiju zinājusi. Bet kā tas bija latīņu valodā? Ja vien es būtu pievērsusi lielāku uzmanību tam, ko mis Diara bija sacījusi mācību stundās! Pūlējos pieķerties pie kanāla malas, taču nebija nekā piemērota, kur varētu pieturēties. Man virs galvas kaķēni nemitējās ņaudēt, kaste kustējās, likās, tā kuru katru brīdi var izjukt. Piepeši es saklausīju vēl kādu skaņu. Motorlaivas

pukšķināšanu. Tā tuvojās, es jau bažījos, ka tā uztrieksies man virsū vai aizpeldēs projām, bet vadītājs mani nepamanīs. Sāku māt ar vienu roku.

– Palīdziet! – es saucu.

Kāds vīrietis palūkojās pāri laivas malai. – *Dio mio!*[1] – viņš iekliedzās. – *Un momento!*[2] – Viņš izslēdza motoru. Vīrietis pastiepa savas stiprās rokas uz priekšu un neceremonējoties ievilka mani laivā. Kādu brīdi viņš skatījās uz mani, tad sacīja: – Jūs esat angliete. *Sì?*[3]

Es pamāju ar galvu. – Kā jūs zinājāt?

– Tikai angļu meitene varētu būt pietiekami dumja, lai peldētos kanālā, – viņš sacīja ļoti pareizā angļu valodā. – Vai varbūt jūs iekritāt?

– Es nepeldējos. Un neiekritu. Es ielēcu, lai izglābtu kaķēnus.

– Kaķēnus? – Acīmredzot šis vārds viņam nebija zināms.

– Kaķu bērnus.

Izskatījās, ka viņš ir pārsteigts. – Jūs ielēcāt kanālā, lai izglābtu kaķu bērnus?

– Kāds bija gribējis viņus noslīcināt. Viņi bija kartona kastē. Vai redzat? Es noliku viņus uz celiņa.

– Un ko jūs darīsiet ar šiem kaķēniem? Vedīsiet uz mājām Anglijā?

Tiktāl es nebiju aizdomājusies. – Nē, diezin vai tante Hortenzija piekristu. Turklāt mēs brauksim vēl arī uz Florenci un Romu. Iedomājos, ka atradīšu viņiem labas mājas.

– Mana dārgā sinjorīna, – viņš noteica, šūpojot galvu. – Venēcija ir kaķu pilsēta. Vairāk kaķu nekā cilvēku. Kaķi izķer žurkas, tas ir labi, taču ir daudz kaķēnu. Pārāk daudz.

– Ak tā, es saprotu.

---

[1] Mans Dievs! (*Itāļu val.*)

[2] Vienu mirkli! (*Itāļu val.*)

[3] Jā? (*Itāļu val.*)

Viņš raudzījās manā vilšanās pilnajā sejā. Es savukārt pētīju viņu. Satricinājuma pārņemta, pat nebiju pamanījusi, ka laivas klājs ir no gluda tīkkoka, bet pats īpašnieks – jauns un ļoti izskatīgs vīrietis. Viņam bija skaisti veidota galva, tumši, viļņoti mati un spēcīgs, izteiksmīgs zods. Mugurā viņam bija balts krekls ar atpogātu apkaklīti. Tieši tāds, kādu biju sev vēlējusies gondoljeru. Kad viņš pasmaidīja, likās, ka viņa sejā ielīst gaisma. Un skatiens patiešām iedzirkstījās.

– Neraizējieties, – jaunais vīrietis mierināja. – Pieļauju, ka varēsim atrast, kur viņus izmitināt. Varbūt pie kāda no mūsu kalpotājiem vai aizvedīsim uz mūsu villu Veneto.

– Patiešām? Tas būtu brīnišķīgi.

Viņš atkal iedarbināja motoru un aizvadīja laivu pie kanāla malas, iecēla kaķēnus laivā, tad pasniedza man cepuri un somu.

– Smaga jums soma. Vai bijāt iepirkties?

– Nē, tur ir mani gleznošanas piederumi. Es zīmēju. Es būšu māksliniece. Septembrī uzsākšu studijas.

Viņš atzinīgi pamāja ar galvu. – Apsveicu.

– Ceru, ka viņiem viss ir labi, – es teicu, kad uz sēdekļa noliktā kaste sakustējās. – Viņi jau varētu būt slapji un saaukstējušies.

Es noliku somu, tad piesardzīgi atvēru kasti, kurā bija kaķēni.

Uz mani raudzījās četras melnbaltas sejiņas. – Mjau? – visi kā vienā balsī ieņaudējās.

– Paskatieties uz viņiem! Vai nav brīnišķīgi? – es vaicāju, turēdama vaļā kasti, lai viņš varētu aplūkot kaķēnus. – Un kaķēniem nekas nekaiš. Pilnīgi nekas nekaiš. – Aizliku plaukstu priekšā mutei, jo jutu, ka piepeši man gribas raudāt. Es taču nevarēju apraudāties svešinieka acu priekšā. Atkal aizvēru kasti, lai kaķēni nevarētu aizbēgt.

Vīrietis pašūpoja galvu. – Jūs, angļi! Itālijā dzīvnieki vai nu ir noderīgi mums, vai arī mēs tos apēdam.

– Vai tad jums mājās nav suņu? Kā mīļdzīvnieki?

– Varbūt vecām dāmām ir. Mums ir medību suņi un sargsuņi.